

[Laurits Pedersen.]

lingsvilje der er inden for Regeringspartierne. Man er nok villig til at forhandle om Ændringer i Paragraffer, som man selv kan se er forkerte, og det er der i og for sig ikke megen Grund til at takke for, men naar vi kommer til f. Eks. den enkelte Paragraf, som der her er Tale om, afviser man Forhandling, om ikke brutalt, saa paa den Maade, at man føler, at der er der ikke Tale om nogen som helst Forhandling. Det tror jeg, jeg har Lov til at sige, og jeg er ikke bange for at sige det samme i Dag, som den ærede Formand for vort Parti, det ærede Medlem Hr. Brorsen, sagde forleden, at hvis man vil slette § 28, skal vi være villige til at stemme for Lovforslaget. Jeg tror at kunne sige, at det giver Udtryk for Vilje til Samarbejde, og saa kan man vistnok vende det om og lade Ansvaret for denne Mangel paa Samarbejde hvile paa Regeringspartierne.

Den højtærede Minister var saa sensibel, at han i Virkeligheden ikke kunde taale at høre de meget spagfærdige Bemærkninger fra min Side om, at hvis man i Fremtiden skulde beskæftige sig med at videreføre denne Lov, skulde man tage Sigte paa at faa de gamle Huse ude omkring i Landdistrikterne fjernet. Ministeren siger, at saa kunde jeg jo selv have ført det frem. Jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund til at gøre det, for jeg er sikker paa, at man langt ind i Ministerens eget Parti er klar over, at skal man have hele dette Problem taget op til den rigtige Løsning, kommer man ikke uden om dette. Jeg vil tilsige mit Partis Samarbejde for at faa dette Problem med de gamle og daarlige Boliger løst. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister, naar han faar tænkt sig lidt nøjere om, vil indrømme, at dette Problem maa løses. Det er i Virkeligheden et stort Problem; lige saa vel som man giver billige Laan til Opførelse af nye Huse, kunde man give billige Laan til Ombygning af de gamle.

Jeg forstaar meget vel, at den ærede Ordfører for det radikale Parti er i en vanskelig Situation som Repræsentant for et Parti, der i sin Tid, i længst forsvundne Dage, var liberalt, men nu skal forsvare en Paragraf som § 28, der forbeholder Retten til Arbejdet for visse Personer, der er Medlemmer af en vis Organisation. Saa henviser det ærede Medlem til, hvad Sogneraadene gør ude omkring i Landdistrikterne; det er i Virkeligheden en meget anstrengt Henvisning. Selvfølgelig er ingen fornuftige Mennesker Modstandere af, at Folk er Medlemmer af Fagforeninger eller Arbejdsløshedskasser, og naturligvis vil det være for-

nuftigt af et Sogneraad at støtte den Arbejder, der forsikrer sig selv. Hvis Sogneraadet ikke gør det, og Manden kommer i Nød, faar det en større Udgift ved Forsørgelsen af Familien, naar den har undladt denne Støtte. Det er saa sandelig i egen Interesse, at Sogneraadene gør dette. Det er ganske interessant, at det ærede Medlem saa ogsaa henviser til Grundforbedringsloven. Er der noget, der har givet Anledning til heftige Drøftelser, er det jo Bestemmelser i Grundforbedringsloven af lignende Karakter som dem, der findes i dette Lovforslags § 28. Derfor synes jeg, det virker meget anstrengt, naar det ærede Medlem skal tage vort Parti til Indtægt for det, som er fæstnet i § 28.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri

(Bordning): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen, at selvfølgelig vilde jeg meget gerne være med til, at man fjernede de daarlige Huse ude paa Landet, saaledes at Befolkningen kom til at bo bedre end nu. Hvis en Lovgivning som denne blev udvidet saaledes, at der blev tilstrækkeligt med nye og bedre Huse, er det indlysende, at de gamle vilde falde af sig selv, men jeg har noget vanskeligt ved at se, hvorledes man skulde støtte Nedrivning og opføre nye Boliger, uden at det først og fremmest blev en Støtte for Arbejdsgiverne. Det mener jeg bliver uoverkommeligt for os. Den Vej, man her gaar, er at støtte Landarbejderne, saa at de selv kan skaffe sig Huse, og det er i Almindelighed ikke dem, der har de gamle, daarlige Huse derude omkring; det er i mange Tilfælde Arbejdsgivere eller andre, der har disse Huse. Jeg kan i alt Fald ikke se, at der i Øjeblikket er særlig Grund til at fravige den Regel, vi her er slaaet ind paa, med Støtte til Opførelse af nye Boliger. Det skal i sig selv nok hjælpe til at overflødiggøre de gamle.

Det ærede Medlem talte om Forhandlingerne i Udvalget, og det kan jeg naturligvis ikke tale med om, men jeg tror ikke paa, at Regeringspartierne har afvist Forhandling. Vi er villige til at forhandle ogsaa om det Spørgsmaal, der her er Tale om, men det ærede Medlem kan ikke sige, at det er Forhandlingsvilje fra hans Partis Side, naar man ganske roligt kasserer en Paragraf, som i sit Princip nøjagtigt følger det, som det ærede Medlem og hans Parti ved mangfoldige Lejligheder fremhæver: at man maa støtte Befolkningens Forsikring mod Ulykker, Sygdom og ogsaa Arbejdsløshed, og at man fra Statens Side maa yde Hjælp til Selvhjælp til disse Folk. Samtidig har